

слизат от колоните на тогавашната преса. В „Независимост“ открито напада Иван Чорапчиев за неговите „маскарлъци и подлости“, и, наричайки го „низко създаване“, задава въпроса: „Кой изяде главата на покойният Ангел Кънчев?“³⁰. По адрес на другия набеден и причислен към предателите - Петър Златев, „Независимост“ отпечатва не по-малко остри реплики³¹. Остават обаче и до днес неясноти около причините за трагичното събитие. За убедителен отговор явно са нужни извори и извън възрожденския печат.

Широкият отзвук, който предизвиква самоубийството на А. Кънчев в българските вестници, е показателен за значимостта на събитието. Гибелта на един от видните членове на БРЦК е загуба както за Вътрешната революционна организация, така и за В. Левски, който се лишава от един от най-близките си съратници. „Още съм сам,“ - пише той на Каравелов в края на октомври 1872 г. Достойният заместник, според него, трябва да съчетава всичките качества на истинския революционер. „Ако му липсва едно от тях, работата ще тръгне назад“³².

¹ Кънчев, А. Юбилеен сборник. С., 1972, с. 65. Из писмо на А. Кънчев до П. Хитов. Русе, 17 март 1871.

² Дунавска зора, I, бр. 23, 15 април 1868.

³ Левски, В. Документално наследство. С., 1973, с. 116. Писмо на В. Левски до Д. Хр. Попов в Турну Магурели. 29 септември 1871.

⁴ Унджиев, Ив. Васил Левски. С., 1945, с. 947. 5 6 Стоянов, З. Записки по българските въстания. С., 1940, с. 143.

⁷ Свобода, II, бр. 39, 11 март 1872.

⁸ Пак там.

⁹ Чорапчиев, Иван - един от преводачите, работещ в редакцията на в. „Дунав“, орган на Дунавския вилает.

¹⁰ Златев, Петър - на младини сътрудник на Г. С. Раковски, по-късно на турска административна служба.

¹¹ Свобода, II, бр. 39, 11 март 1872.

¹² През есента на 1870 г. А. Кънчев е изпратен да учи в Областното земеделско училище в Табор / Чехия / от Акиф паша - главен управител на Дунавския вилает. Това става с препоръката и съдействието на Иван Чорапчиев и Петър Златев. - Македония, бр. 54, 30 май 1870.

¹³ Свобода, II, бр. 43, 8 април 1872.

¹⁴ Свобода, II, бр. 46, 29 април 1872.

¹⁵ Георгиев, Христо /1824 - 1872/. Известен български търговец и banker в Румъния, брат на Евлоги Георгиев, деец на Добродетелната дружина. Умира внезапно на 6 март 1872 г. в Букурещ. Некрологът му, публикуван от Каравелов във в. „Свобода“, е редом до този на А. Кънчев.

¹⁶ Дунав, VIII, бр. 663, 29 март 1872.

¹⁷ Свобода, II, бр. 44, 15 април 1872.